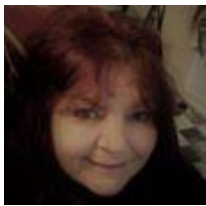

A dán Trianon és üzenete

Tisztelt skandináviai alkotótársaim, tisztelt olvasók!

Amikor elkezdtem latolgatni, hogy milyen üzenetet küldnék legszívesebben mind a skandináviai magyar íróknak, mind azoknak, akiket érdekel a magyar és a skandináv irodalom, a Dániában eltöltött hosszú évek után úgy találtam, hogy a téma szinte az utam mellett hever. Egy alkotótársam meg is kérdezte, miért nem írok róla, mire én szintén azt válaszoltam, hogy félve nyúlok a témához, mert egyrészt máig is heves érzelmeket vált ki, másrészt pedig olyan óriási irodalma van, hogy Isten tudja, akad-e még hely annak a példázatnak, amelynek én krónikása szeretnék lenni. Egy hét gondolkodás után azonban úgy döntöttem, hogy mégis belevágok. Az írásra inspirál alkotótársamnak az a kérdése, hogy ki írja meg, ha nem én és az a remény, hogy eljön az az idő, valamikor a jövőben, amikor közös dolgainkról olyan megegyezésre jutunk, amely elég alapot ad ahhoz, hogy magyarságunkat olyan szempontból értékeljük majd, hogy ki mennyit tesz a közös asztalra, ahonnan mindenki meríthet inspirációt, hogy jószándékát tette válthassa.

Tudjuk, ha az íróféle a legkevésbé is komolyan veszi önmagát, akkor rájön arra, hogy milyen óriási lehet segítségül az ölébe azzal, hogy hídként, ismeretlen történelmi példák és sorsok közvetítésével példákat mutathasson, amelyek néha valódi alternatívákat is kínálhatnak régi sebek gyógyításához. A témával már többször is foglalkoztam, most egy összefoglaló képet adnék korábbi írásaim alapján. Ez után a rövid bevezetést követően rátérnék egy párhuzamra a dán és a magyar történelemben. A példázatban azonban csak a tragédia azonos, ami utána következik, a szerencsétlenség feldolgozása alapján különbözik és ennek megfelelően alakul a tragédia utáni jövő is.

Dánia legalább akkora területi veszteségeket szenvedett a történelem folyamán, mint Magyarország. Ezek a veszteségek évszázadokon keresztül következtek be, az 1800-as években elcsatolt hercegségek elvesztése ugyanolyan sokkot váltott ki Dániában, mint Trianon a magyarságnál.

A dán tragédia azonban egészen másképpen hagyott nyomot a dánokban, mint Trianon a magyarságban. A dánok úgy dolgozták fel ezt a tragédiát, hogy átértékelték a fájdalmat, megválasztották a kérdéseket, levonták a következtetéseket és megerősödve léptek tovább egy modern nemzeti lét felé. Ebben a Megváltásban nekünk magyaroknak sosem volt részünk. Hogy mennyire így van ez, gyermekkoromban magam is megtapasztaltam, hiszen Sátorlajújhelyiként egészen különleges viszony fűzte az embert a romláshoz és a nyomában járó hiányérzethez. Feladni egy valaha nagyszerű, monarchiabeli városban, amely Trianon óta fokozatosan pusztul egy egész életre kiható, különös érzés.

Ahhoz, hogy példázatomat teljességében be tudjam mutatni, egy kis bevezetést adnék a dán történelemből 1848-ban a vértelen forradalmat véres polgárháború követte.

Koppenhágában az Istenadta nép képviselői a forradalmi

helyezethez képest a legudvariasabban megkérték a királyt, Orla Lehmann (jogász, politikus) vezetésével, hogy fogadja el követeléseiket, amelyeket először a Casino-színházban már megfogalmaztak egy gyűlésen. Kérésüket az alkalomhoz illően, udvarias köntösbe burkolt fenyegetéssel zárták: "megkérjük Felsőgedet, hogy ne tesse népét olyan önvédelmi tettekbe, amelyeket a kétségbeesés diktál".

A királynak azonban eszébe sem volt népét a kétségbeesésbe hajszolnia, VII. Frederik most végre összeszedte magát szerény képességeihez mérten és fellépésével meghódította a szíveket: elmondta, hogy a régi kormányt már fel is oszlatta és biztosította népét arról, hogy igazi vezetőjük lesz szabadságban és becsületben.

A legfőbb hatalmat birtokló személyt még akkor is körülveszi egyfajta ünnepélyes légkör, ha az illető tökkelütött, márpedig VII. Frederik nem volt teljesen reménytelen eset ilyen szempontból, és a jól megválasztott szavak és személyének mágiája hatottak: sikerült végre felmutatnia valamiféle személyes varázst és népe boldogan vette tudomásul, hogy királya szereti és igaz vezetőjük kíván lenni. A jó nép sem kívánt adósa maradni és viszonzásképpen rajongani kezdett a királyért. Nem kis teljesítmény volt ez egy alkalmatlan királytól, aki annyira nem tudott és nem is akart uralkodni, hogy annak örült a legjobban, hogy hatalma látványos csökkenése következtében ezentúl már nyugodtan alhatott sokáig reggelente.

A nép azonban nem csak új kormányt, hanem az ébredő nagy nemzeti nekibuzdulásban közös alkotmányt is szeretett volna a Dániához tartozó hercegségekkel, (Slesvig, Holsten és Lauenborg). A hercegségek viszont nem kívánták ezt, sokkal nagyobb közösséget éreztek egymással, mint Dániával. Dánia lakosságának több, mint harmada német ajkú volt akik nagyrészt a hercegségekben, Slesvigben, Holstenben és Lauenborgban éltek. A polgárság itt általában német-, míg a parasztság hagyományosan dán érzelmű volt. Ez a három régió tette ki az ország gazdasági erejének egyharmadát. A nacionalizmus a napóleoni háborúk után mind a két részről nőtt. A dán nemzeti-liberálisok a határt szerették volna az Ejder-folyónál látni és Slesviget be akarták olvasztani egy új, szabad alkotmányú dán nemzeti államba, míg Holsten csatlakozhatott volna a német szövetséghez.

A koppenhágai kormányváltást rebellióknak tekintették a hercegségekben, majd nyílt kenyértörésre került sor a dán és a német érzelmű nemzeti-liberálisok között, amely polgárháborúba torkolt. A hercegségek létrehoztak egy kormányt, amely feladatának tekintette, hogy megvédje a hercegségeket az új kormány támadásaitól és egy hároméves háborúnak nevezett időszak következett, amely a valaha vívott legnagyobb dán csatával végződött 1850 július 21-én Isted Hede-nél, ahol 40 ezer dán állt szemben 34 ezer slesvig-holstenivel, akiket már az öket támogató poroszok ekkor (orosz nyomásra) sorsukra hagytak. Ott volt viszont sok német önkéntes a csatában, amely végül dán győzelemmel végződött, a hercegségek dán fennhatóság alatt maradtak azzal a kitéttel, hogy nem olvaszthatták be őket Dániába és egymással sem egyesülhettek.

Dánia ünnepelt, virágzott a nemzeti romantika, a hazatérő katonákat hálásan ünnepelték, de ez a nép-különös módon mégsem ekkor, ebben a fényes történelmi pillanatban találja meg modern önmagát. Ez csak akkor következett be, amikor mindent elveszít, amit ebben a hároméves polgárháborúban kivívott. Ez a folyamat pedig az 1864-ben kitört, második slesvigi háborúval kezdődött el.

Felrúgva a nemzetközi egyezményeket 1863-ban Dánia

mégis bekebelezte Slesviget a királyságba és ezzel az ország háborúba keveredett Poroszországgal és szövetségével, Ausztriával.

Mivel ebben a háborúban Ausztria is részt vett, ezért erről elég szép számú magyar nyelvű forrást is találunk, mivel magyar ezredek is harcoltak. Nem önszántukból és jókedvűkben persze, hiszen az osztrák-magyar kiegyezés előtt vagyunk még idén, a magyarok valószínűleg a hátuk közepére sem kívánták az egész slesvigi konfliktust, amely egy olyan játszma volt, amelyben a porosz miniszterelnök Otto von Bismarck osztotta és keverte a lapokat, Slesvig és Holsten ügyénél fontosabb politikai érdekeinek megfelelően.

Katonailag Dánia nem volt megfelelően felkészülve erre a háborúra. A védelmi rendszer korszerűtlen volt, kevés volt a tiszta és Dannevirke-nél, ahol meg kellett volna állítani az ellenséget mindössze 40 ezer embert sikerült fegyverbe állítani. Poroszország és Ausztria túlerőben volt. A tragédiát már szinte elre lehetett látni.

Ez a háború mindent megváltoztatott az országban. Herman Bangs egy 1887-es regényében ezt írja: "mi mindannyian, akik ott voltunk, elvesztettünk láthatatlanul egy kezünket, vagy lábunkat és azóta nyomorékok vagyunk, akik sohasem tudták pótolni a vérvesztésüket."

Bár a dán flotta elég sikeresen vette az akadályt, és Helgolandnál győzelmet aratott, (legalábbis a dán történészek szerint, a másik oldal szerint katasztrófa), de ez még tapasztalat is kevés volt a sebére, amely teljesen kivérezte az országot. A Bécsi béke megkötésével Dánia hivatalosan is elvesztette a háborút és búcsút mondhatott a hercegségeknek, az új határt a Kongeå pataknál jelölték ki és ott is maradt egészen 1920-ig.

Hogyan lehet túlélni egy ekkora tragédiát?

Dánia soha többet nem nyúlt fegyverhez az ország területén kívül egészen az 1999-es Nato-féle koszovói bombázásig. Bár az ország vesztett már el nagy területeket az évszázadok folyamán, de az a zsugorodás hosszú ideig tartott és talán ezért nem fájt annyira, mint ez a vereség.

Emberi számítások szerint katasztrófális következményekkel kellett volna járnia, ám mégis megerősítette Dániát és tragikus kimenetelével hozzájárult ahhoz a folyamathoz, amelyben kialakult a modern dán szellemiség. Hogyan lehetséges ez?

A háború után megszületett az új jelszó, amely szerint ami kinn (értsd: az ország határán kívül) elveszett, azt belül kell megnyerni. Felébredt az igény, hogy leszámolva a nemzeti romantika idealizmusával, amelyet amúgy is a háború egyik szellemi okának tekintettek a fiatalok, a tettek mezejére lépve megküzdjenek a dánok a bennfőtérrel és összefogjanak, hogy rácsafoljanak a történelemre, amely csodát kívánta nyilvánítani.

A vereség ellensúlyozására egy szellemi mozgalom jött létre, amely népfelvilágosítást teremtett, egyesületeket és gazdasági társulásokat hozott létre, olyanokat, amelyek eredményekben gondolkodtak, pl. abban, hogy Jylland kietlen földjeit termékkennyé tegyék és a mocsarakat lecsapolják. Ennek eredményeképpen gyakorlatilag több földterületet nyertek, mint amit a háborúban elvesztettek.

Amikor a történelem látta, hogy nem tud elbánni ezzel a nemzettel, akkor maga is a pártjára állt. A tevékeny befelől fordulásnak ugyanis kimondottan kedvezett, hogy nem volt már szükség bonyolult kettős adminisztrációra (németre is a dán mellett), a védvám eltörlésével már nem kellett annyira tartani a holsteni konkurenciától és a dán ipar, amely gazdasági kompenzációt is kapott a veszteségeiért erősen fejlődésnek indult.

Az ország tevékeny pályára állt, pezsgő szellemiséggel

jellemzte. Elindult egy demokratizáló folyamat is, különösen a közép-parasztság kezdte hallatni a hangját és nem kellett már számolni a maradi hercegségi arisztokratákkal sem, akik a hercegségek leválásával megszűntek politikai tényezőkké lenni.

Megtörtént a hihetetlen: Dánia, miután elvesztette területének 40 százalékát talpra állt, elfelejtve az önsajnálatot felülemelkedett a tragédián. Ezzel pedig már körvonalazódik az a modern ország, amelyet jelenleg ismerünk.

Ez a dán történelmi példa különösen érdekes és fontos nekünk magyaroknak. Olyan mondanivalója van, amely elveti az önsajnálatot és felemel. Személyes szinten sokszor tapasztalja az ember, aki képes felülemelkedni az értérszerencsétlenségen és alkotó tevékenységbe fordítani keserűségét, hogy mikorra készen áll a megvesztés, a keserűség felváltotta a sikeres munka feletti örömet. A varázslat azonban, ha a csillagok úgy állnak az égen, mint a példából láthatjuk közösségi szinten is működik.

A Voltaire-féle mondásnak, mely szerint "semmit sem veszünk meg kertjeinket"-nek nemcsak filozófiai értelmezése van tehát. A káosz, az ésszerűség és a gondviselés hiányán, adott esetben még az igazságtalanságon is erővel vehetünk azzal, ha valóban a kezünkbe vesszük a kapát, akkor is, ha egyedül és akkor is, ha közösen tesszük.

Kívánom ezért, hogy mindenki, írók és nem írók is találják meg az alkotókedvet, hogy néhány évtized múlva egy sokkal boldogabb Magyarországot láthassunk, még akkor is, ha mi azt már lehet, hogy nem fogjuk megélni.

Mennék

de lelkeim békességre vágyik
vén testem zavartalan nyugalomra
hát maradok
Ha valaki netán találkozni óhajt velem
címem:
cultiflex72
s a kukac után gmail pont com
Válaszom tán várat magára
tömör lesz
de el nem marad
Baráti üdvözléssel
Svédországból
sok sikert kívánva

Gaál Zoltán

Két támogató levél

Szentmártoni János, a Magyar Írószövetség elnöke, Budapest.

Tisztelt Elnök úr!

A 2017. május 2-án tartott telekonferenciákon sikerült tisztáznunk az Ághegy-Liget Baráti Társaság jövőbeni sikeres működéséhez szükséges szervezeti alapokat. Az Ághegy - skandináviai magyar irodalmi és művészeti folyóirat és a Magyar Liget - a skandináviai magyar családok lapja támogatására jött létre közel két évtizeddel ezelőtt. <http://aghegy.hhrf.org/tarsasag/>

A Társaságot 2005-ben tagjai sorába fogadta a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége (SMOSZ) és ugyan ebben az évben tagja lett a budapesti központtal működő MNYKNT az Anyanyelvi Konferenciának.

A SMOSZ vezetésével ennek a Társaságnak kiemelkedő szerepe volt és lesz az elkövetkező időkben is az északi megtelepedett magyarok szellemi életének szervezésében. Várjuk és reméljük a Magyar Írószövetség támogatását is.

Tisztelettel üdvözlök

Bihari Szabolcs, elnök

sk. Stockholm

Mullsjö, 2017.05.10..

Tisztelt Elnök úr!

2017. május 12-én kelt válaszlevelében megfogalmazott kérdése alkalmat szolgáltat arra, hogy az Ághegy és a Magyar Liget folyóirataink közel két évtizedes, az északi államokban a magyarság megmaradásáért a Svédországi Magyarok Szövetsége sokoldalú küzdelmeink részeként folytatott küzdelmével szót ejtsek.

A SMOSZ Híradó c. lapja mellett, amely a Szövetségünkben tömörül 35 magyar egyesület szervezeti működését nyújtja képet, a Magyar Liget a magyarok családi lapjaként, az Ághegy pedig az irodalmi és művészeti alkotók kiadványaként végzi saját hatáskörében eredményes munkáját. Az irodalom és a művészet nélkül nem lehet teljes nyelvünkért és hagyományainkért folytatott erőfeszítésünk. A két lap szerkesztése, tördelése, terjesztése, stb., a szerkesztő önkéntes munkája. A folyóiratok támogatására alakított Ághegy-Liget Baráti Társaságot a SMOSZ, tagjaként, erejéhez mérten támogatja folyóirat nyomtatását, amely a családi laphoz hasonlóan egy idő óta csak a világhálón olvashatóak.

(Állítom) Véleményünk, hogy ez a két lap, évtizedek óta folytatott küzdelme révén megérett a folytatásukat lehetővé tevő támogatásra. Ehhez kérjük a Magyar Írószövetség támogatását.

Ennek első lépéseként, jó volna, ha (az Ághegy, erkölcsi támogatásaként) megalakulna a Magyar Írószövetség fiókjaként a Skandináviai Magyar Írószövetségi fiókja. Országos Magyar Szövetségünk még a kétezres évek elején kezdeményezte a skandináviai írók fórumának a létrehozását, melynek eredménye a Tar Károly szerkesztő dicséretes és önzetlen munkája révén született meg az Ághegy, irodalmi és művészeti alkotók kiadványai.

A meghirdetett augusztusi aranyoszigeti író-találkozón indítandó skandináviai magyar írószövetségi fiók megalakulása erre jó alkalmat szolgáltathatna. A Svédországi Ma-

gyarok Országos Szövetsége nagyon fontosnak tartja ezt a kezdeményezést, mert véleményünk szerint a skandináviai értékek részét kell képezzék az összegyűjtött nemzeti egésznek. Ezért a javasolt skandináviai magyar írószövetségi fiók megalakulását támogatjuk és amennyiben kedvező döntés születik, lehet ségeink szerint minden támogatást megadunk.

A folyóirat félezernél több, skandináviai országban élő alkotó magyar, svéd és erdélyi, Írószövetségi tag lapja, erkölcsi és anyagi támogatásuk nemzeti érdek. Ennek szellemében kérjük és várjuk az Ön megértő segítségét.

Tisztelettel:

B.Sz.

Vitatható

Aniszi Kálmán véleménye

Levélváltás

Egy dologban viszont nem értek egyet veled. Nevezetesen, hogy most már úgy tekintünk az európai magyarságra a mindenholani magyarokra, mint az erdélyiekre vagy a szlovákiaiakra. A kárpát-medenceiek kényszerűen kerültek Magyarországhoz határain kívül, mert a világhatalom lenyeste az ország részeket. Nem akartak kimenni, kirekesztették őket. Az Erőszakos magyarság. Aki viszont ma kimegy dolgozni Európába vagy a világ bármely részébe, bár elenyésző része nem jókedvében teszi, hanem kicsit megtollasodni szeretne ó millió ok van, ki miért dönt úgy, hogy kimegy ó, az már az öntudatlansága vagy feleltetlensége. Mert ezzel, akárhogy is színezzük a dolgokat, gyengítik a nemzetet. Határtalanná tenni az országot, ez kontraproduktív, egyféle öngyűlölet. Egyféle felhívás arra, menjetek csak ki, mert most már egész Európa, vagy a Világ a mi hazánk. Ezt én soha nem fogom tudni pártolni, elfogadni se. Mi egy kicsi nemzet, ország vagyunk. Más Amerikát hívtani, vagy Kínát vagy Oroszországot, vagyí, és megint más kis nemzeteket. Németországnak egymillió emigráns bár teher, de létben nem ingatja meg. Magyarországra behozni annyi idegent, akit soha a büdös életben nem tudnál integrálni, magyarrá tenni (nézd meg a cigányokat, akik legalább 700 éve itt élnek) nemzetpusztulás lenne. Összefogni, összetartani, persze, kell és kemény parancs a külföldi magyarokkal, de fogalmilag tágitani a hazai fogalmát, azt nem szabad, az bűn, mert elindít egy olyan folyamatot, amely elbontja a pusztulásunkat készíti elő. Soros globalizmusa épp ezt szorgalmazza, pénzzel, fegyverrel, paripával.

Válasz:

Az európai hazai tény, a szabad munkaerő vándorlás jog és lehetőség, melyet a gazdasági fejlődés szabályoz. Ma még mennek a jobb keresetre számítók. A jóléti államokhoz felzárkózó anyaország mágnesese majd hazavonzza az ezred első évtizedeiben távozottakat, ha a nemzetnevelés elvégzi a reáhruló feladatokat. Ezt a munkát hatványozottabban kell végezni a különféle európai országokban ideiglenesen megtelepedett magyarok között. A hazai éltek figyelmében maradtak, gazdasági tapasztalatokkal térnek majd hazra, a peregrinusok mindig hasznosak voltak a nemzet felemelkedése küzdelmeiben. Nem az eltávozástól kell féltünk honfitársainkat, hanem az idegenben való magukra maradáástól. Attól, hogy kevesebb magyar szó, könyv, kultúra és gondolat jut nekik. Magukra maradásukban könnyen felejtik, hogy nem beolvadniuk, hanem beilleszkedniük kell a befogadó országban. Nem feladniuk nyelvünket, műveltségünket és hagyományainkat, hanem éltetniük, a maguk megmaradása és a befogadó ország műveltségének gyarapítása céljával. A többnyelvű és a több kultúrájú ember értékét

senki sem vitatja. De ha elfeledkezünk az Európába kirajzott honfitársainkról, ha megkülönböztetjük ket azzal, hogy közelebb kerültek az anyaországnál jobb anyai körülményekhez és civilizációs színhez és nem számolunk velük a népnevelés, a hagyományápolás, a nemzetnevelés asztalánál, akkor bizony csak a nagyon tudatosak fordítanak anyagiakat és er t nemzetiségük és anyanyelvük meg rzésére. Fontosnak tartom, hogy a magyar politika számoljon az európai magyarokkal, a jöv magyarságának nagy értéke a hazánknál fejlettebb országokban szerzett élettapasztalatokkal rendelkező serege, hírünk és megbecsülésünk t két jelent értékét k gyarapíthatják. Gondoskodni anyanyelvük és magyar m veltségük gyarapításáról olyan beruházás, amelyet utódainknak hoz felbecsülhetetlen hasznot. Min den magyar szervezethez az eddigieknél nagyobb anyagi és erkölcsi anyaországi támogatásra érdemes, minden magja gazdag termést hozhat.

A Kárpát-medencén túli európai magyar írók tervezett találkozásáról

A Kárpát-medencén túli európai magyar írók találkozásának gondolatát az anyaországhoz való szorosabb kötődés szükségé diktálja. Néhány éve ajánlom a Magyar Írószövetség figyelmébe a Kárpátaljai Írócsoporthoz hasonló csoportosulás kialakítását, hiszen az Ághegy, a skandináviai magyar irodalmi és m vészeti folyóirat, félezernél több önkéntes munkatársának köszönhet en, immár tizenöt éve anyagilag támogatatlan léte ellenére is, hasonlatos a kárpátaljaiak EGYÜTT címmel megjelen irodalom-m vészet-kultúra tartalmú folyóiratához, amely a Bethlen Gábor Alap, a Magyar M vészeti Akadémia, a Nemzeti Kulturális Alap, valamint a Magyar Értelmiségiek Kárpátaljai Közössége és a Kárpátaljai Magyar M vel dési Intézet támogatását élvezi és sikerrel tölti be hivatását az anyaországon kívüli magyarság megtartásának szolgálatában.

Nyilvánvaló, hogy a skandináviai országok gyarapodó magyarságának egyre inkább szüksége lesz az Ághegy folyóirat köré csoportosul alkotók nemzet megtartó munkásságára. Nincs statisztikai adat, de az is nyilvánvaló, hogy a skandináviai magyarok jelenlegi létszáma meghaladja a szlovéniai, az ausztriai és megközelíti a kárpátaljai magyarok számát. (Egyébként e sorok írója már évtizede szorgalmazza a skandináviai egyesületek tagjaitól elvárható, az egyesület tagjainak szükségszerű aktivizálását is el segít , s közvetlen környezetükben elvégezhet , a magyarországi igényekkel meg egyező népszámlálást. A študnunk kell minden magyarróló igény gyakorlatba ültetésér l van szó. És arról, hogy az Európai Unió országokban él , ott megtelepedett, vagy ideiglenesen munkát vállaló, az anyaországi és a Kárpát-medencei magyarokkal azonos jogú európai magyarokra is, még idejében, mielőtt szórványokból foszlányokká válnának, szükségszerű en és fokozatosan, számuknak megfelelő arányban kiterjedjen az anyaországi intézmények, esetünkben a magyar m vel dést irányító szervek figyelmé.)

A szükség diktálja, hogy ez a civilkezdeményezésből alakult folyóirat tágabb, a Magyar Írószövetséghez kapcsolható szervezett keretekben folytassa munkáját. A jelenleg anyagiaktól teljesen független folyóirat az idén már csak az ugyan-csak költségmentesen két évtizede, negyedévenként megjelen Magyar Liget ó skandináviai magyar családok lapja -

mellékleteként lát világhálót.(Eddig csak magyar miniszteri támogatással látott kispéldányszámban nyomdafestéket.) Mindkét lapot magam szerkesztem. Fél , hogyha az anyaország megtartó figyelmé továbbra sem terjed ki az erkölcsi támogatáson túlra, és a nyolcvanas éveit taposó szerkeszt utolsó leheletéig nem talál a maga helyébe önkéntes, anyagi javadalmasra nem számító felel st, mindkét lap megsz nik.

A két lap támogatására létrehozott Ághegy - Liget Baráti Társaság a Svédországi Magyarok Országos Szövetségének tagja. Eddigi tevékenységével, tagjai számának megfelelő részvétel csekély, a SMOSZ által közvetített svédországi állami segélyb l, amelyet a lapok ismertetésére rendezett olvasókkal való találkozók szervezésére fordított. Ezt sem tehetné volna a skandináv országok magyar nagykövetségeinek nagylelk vendéglátása nélkül.

Idén, a Magyar Írószövetség elnökének megfontolására és javaslatára új, aktív vezet ség állott az Ághegy ó Liget Baráti Társaság élére azon célból, hogy keretében megalakíthassuk a Magyar Írószövetség Skandináviai Magyar Írók fiókját. A Magyar Kultúra Lovagrendjének segítségével, az Ághegy-Liget Baráti Társasággal kötött együttm ködési egyezmény keretében, augusztus els hetére aranyosapáti vendégházukba hívtuk a Kárpát-medencén túli európai magyar írókat, de ez a találkozó nem jöhetett létre a következő okok miatt:

1. A Magyar Írószövetség elnöke jelezte, hogy egyéb elfoglaltságuk miatt nem jöhet el a találkozóra.

2. A Kárpát-medencén túli európai magyar írók közül csak néhányan tagjai a Magyar vagy/és Svéd- és más Írószövetségeknek. (Az Írószövetségen kívüli, de legalább két megjelent kötetek szerzőinek összeírásából kiderült, hogy Skandináviában legalább húsz olyan magyar alkotó él, akit megfelelő ajánlásokkal akármelyik Írószövetség tagjai közé fogadhat.)

Nyári elfoglaltságuk miatt kevesen jelentkeztek a találkozóra, de a Magyar Kultúra Lovagjainak vezet je tartotta adott szavát, kijelentette, hogy mindenképpen megrendezi a találkozót, ahol a lefolyt és a beérkezett írásbeli vélemények összesítésével elbbre juthatunk a kívánt írószövetségi fiók jövőbeni megalakításában. Most mégis be kell jelentenünk, hogy minden igyekezetünk ellenére a találkozó elmarad, mert házigazdánk hirtelen jött súlyos betegsége miatt huzamos kórházi kezelésre szorul. S amint ez már történni szokott, az ilyen non profit egyesületek napszámóinak helyettesítésére nem akad jelentkező.

Mindazonáltal várjuk, és többek között a Magyar Írószövetségt l és a Svédországi Magyarok Országos Szövetségét l is reméljük jövőbeni támogatásunkat. ŐA szükség a legnagyobb tanító-mesterő és esetünkben nem bont törvényt, hanem er sítit azt. Kényszerhelyzetek néha bámulatosan egyszer megoldásokat váltanak ki bel lünk. És az id is nekünk dolgozik, akkor is, ha amit ma megtehettünk, holnapra halasztottuk.

A űsohasem csügged k csüggedésével fel nem hagyókö tiszteletével:

Tar Károly

A Magyar-, a Román-, és a Svéd Írószövetség tagja

